

KÓRUSHÉTVÉGE

II. FELVONÁS

Miért is II. felvonás? – tehetik fel a kérdést, akiknek megakad a szemük ezen a címen. A válasz egyszerű. Ez a második kórushétvége, amit szervezek ugyanazzal a címmel – melyet dédapámtól (Bárdos Lajos) kölcsönöztem:

„Zene nélkül lehet élni, de minek?”

A kórusvezetőség célja a zenélés, és főként az együtt zenélés szeretetének megismertetése a gimnazisták minden korosztályával. Így a kórushétvégének három fő szempontja volt: jóllakottság (a jó kedvhez), közösségépítés (a jó légkörhöz) és éneklés (mert ez tudás, ez lelkiség, ez szolgálat).

2013. október 12-től 14-ig a gimnáziumi kórus Esztergomban töltötte napjait. Azonban, hogy egész pontos legyek a napjaikat már előre megtöltöttük bőven programokkal, így az ő feladatuk már csak az átélés volt. A kórushétvége három fő szempontjából az elsőről (jóllakottság) Mihálfy Zsófi öregdiák gondoskodott, akinek a főztjeire, és az ételek mennyiségére soha nem érkezett panasz, sőt... A próbák és az étkezések közt többször is végigjártuk Esztergom romos, de gyönyörű utcáit. Nappal a pihenőidők alatt hol közösen játszottunk, vagy beszélgettünk, hol egy játszótéren elevenítettük fel a gondtalan

gyermekéveket, hol a Duna partján sétáltunk, hol pedig Párkányban kötöttünk ki. Sötétedés után a kivilágított várost megtekintése végett kisebb csoportokban sétáltunk, majd a korom sötét bazilika mellől közkívánatra énekelünk altatót a városnak: „erdő mellett estvéledtem, subám fejem alá tettem”, pedig a subánk még messze volt, hisz haza kellett ebickelnünk.

A társaság hangulatát emelte Kati néni vájt fülű 6 éves fiacskája, Andris – aki gondolkodás nélkül közölte, hogy éppen ki a hamis, majd jóízűen kuncogott hozzá, és efféle megjegyzéseivel sokszor röhögőgörcsbe taszította az egész kórust –, és lánya Kati – aki 4-es létére bármelyik szólamban nagy segítség volt –, valamint Harmat Feri – aki öregdiákként is visszajött erősíteni a férfikart, és lelkesedésével jó hangulatúvá tette az együtt töltött napokat.

A kórushétvége harmadik célja az éneklés volt, bár természetesen ezzel foglalkoztunk a legtöbbet. A kórus 90%-a új tagokból áll, így nem mondom, hogy minden nehézség nélkül ment az indulás. A kórushétvége azonban ugródeszka volt. Azoknak, akik ott voltak, meghozta a lelkesedését! És a lelkesedés fél siker. Amikor eluralkodott rajtam a keserűség, hogy hányan nem jöttek el, az egyik tag csak ennyit mondott: „Szerintem rosszul állsz az egészhez Áron... – tágra nyílt szemmel kérdeztem vissza, hogy mire gondol – ne azon szomorkodj, hogy hányan nincsenek itt, hanem annak örülj, hogy mennyien vagyunk itt, és mennyire élvezzük!” Ezek a mondatok után biztosan meg voltam róla győződve, hogy a kórushétvégebe fektetett energia közel sem volt hiábavaló. Remélem sok ehhez hasonló élményben lesz részünk még közösen a TBC-vel, azaz a The Best Choir-rel!

Gelley Áron
kórusvezető